

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

לפרק ק"ב בתהלים ישנה שייכות
מיוחדת לעיירה "ליובאוויטש", לשם
"ליובאוויטש" ולפעולות "ליובאוויטש"

ראה עמוד 19

ערב שבת קודש פ' מצורע, שבת הגדול, יו"ד ניסן
ה' תהא שנת סגולות גדולות

תסא

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת

הו"ח ר' שמואל פסח ב"ר יעקב דוד ע"ה
נפטר ביום ג' תשרי - צום גדלי' ה'תשנ"ה

וזוגתו האשה החשובה מרת פריידל חדוה

ב"ר זאב וואלף ע"ה

נפטרה ביום ד' אדר שני ה'תשנ"ה

פי"ס

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י חתנם ובתם

הרה"ת ר' שניאור זלמן הלוי וזוגתו מרת אסתר שיינדל

ומשפחתם שיחיו שגלוב

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

כשבני ישראל שמעו את בשורת הגאולה ממושה - מצדם הגאולה כבר באה! / משיחת י"א ניסן התשל"ו

8 זמן הגאולה

לימוד מיוחד מקביעות שבת הגדול 'בעשור לחדש הזה' / משיחת ש"פ מצורע, שבת הגדול, יו"ד ניסן התשמ"ז

19 י"א ניסן - מזמור ק"ב

פרק ק"ב שייך במיוחד ל"ליובאוויטש" / בקשר להתחלת אמירת פרק הנשיא - ק"ב בתהלים

26 המעשה הוא העיקר

מה לעשות כדי לפעול ההתגלות / הוראות למעשה בפועל

28 "בזכות נשים צדקניות"

בטחונן החזק של הנשים / לקט קטעים קצרים במעלת נשות ישראל

30 כתי"ק - פרסום ראשון

היכן נצטוינו לשמוח בפסח? / צילום ממענה הרבי מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 267-1757 (347)

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

אזוי אויך אין אונזער סדרא, וויבאלד אז בא שבועות ווערט דערמאנט
 שמחה גייט דאס אויך ארום אויף פסח, וועגן וועלכען דער פסוק רעדט פאר דעם.
 שפעט שייך אשאלה פארנוואס דארף דא שטיין צוויי מאל שמחה, סיי בא
 שבועות און סיי בא סוכות, עס וואלט געקאנט שטיין שמחה בא סוכות, און עס
 וואלט ארויפגעגאנגען אויף אויף ביידע פריער דערמאנטע סוכות, סוף פסח
 און שבועות.
 צאבא איז אויך דעם דער תירוץ, וויילע פסח און שבועות וויינען ביידע
 פארבונדען מיט יציאת מצרים, סוכות אבער איז דאך וויילע בסוכות הושבתי את
 בני"י, דעריבער מוז שטיין בא סוכות א ספעציעלער ציווי אויף שמחה.
 און ווי רש"י איז פפורש אין פרשת שמות (ג,יב) אויף דעם פסוק
 ויאמר כי אחי עמך גו' בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על החר הזה
 - דבר גדול יש לי על הוצאת זו שהרי עמידים לקבל את התורה על החר הזה לסוף
 שלשה חדשים שיצאו ממצרים, ועתה עמך חתם אז יציאת מצרים איז געווען ¹⁹⁵⁷ ¹⁹⁵⁷
 קבלת התורה אין חג השבועות, זעט מען דאך אז פסח און שבועות זיינען
 ביידע פארבונדען מיט יציאת מצרים, דעריבער איז דער ציווי אויף שמחה וואס עס שטייט
 בא שבועות גייט דאס אויך אויף פסח, שא"כ סוכות.
 און ווי מ'זעט אין אונזער פרשה אז נאך דעם ציווי אויף שמחה אפאך
 וואס שטייט בא שבועות, זאגט דער פסוק וזכרת כי עבד היית ממצרים ושפרת ופשת
 את החקים האלה, און לויט אפאך ווי מיר לערנען איצטער וועט אויסקומען אז
 דער פסוק גייט נישט נאר אויף חג השבועות נאר אויך אויף חג המצות, ד.ה. אז
 דער טעם השמחה ביי ביידע איז וויילע וזכרת כי עבד היית ממצרים.
 על פי זה איז פארשטאנדיק נאך א שאלה, וואס לכאורה וואלט דער פסוק
 מוז וזכרת כי עבד היית ממצרים, געדארפט שטיין בשעת די תורה רעדט וועגן
 פסח, אבער לויט ווי ערקלערט איז עס פארשטאנדיק, וויילע דער פסוק גייט
 ארום סיי אויף שבועות און סיי אויף פסח, וויילע דער פסוק גייט ¹⁹⁵⁷ ¹⁹⁵⁷
 שמחה בא שבועות גייט דאס אויך אויף פסח, ווי מיר געפינען א סאך מאל אין
 די תורה אז א ענין האט א שייכות נישט נאר דארט וואו ער שטייט, נאר אויף
 אלענין אלעני פניו.
 ווי מיר געפינען אין פרשת עקב בא למען ירבו ימיכם ופמי בניכם (יא, כא)
 איז רש"י פפורש אז דאס גייט אויף ולמדתם אחם את אח בניכם לדבר בט, זעט
 מען אז א פסוק גייט ארום נישט נאר אויף דעם ענין וועלכער שטייט בלייך
 פאר איהם, נאר אויך אויף א פריערדיקען ענין.
 וויילע פארנוואס עפעס וועט געשען די תבואה, ווארום אין אונזער
 סדרא שטייט (לויט) ביי ברענגען קרבנות, ושמחתם לפני האלקים, נאך
 זעט מען דאך אז עס קען שלחה אפילו ווען מ'שניידט נישט די תבואה, נאר
 צוליב דעם וואס פלאיצ מקריב קרבנות. און ¹⁹⁵⁷ ¹⁹⁵⁷ ¹⁹⁵⁷
 חג הסוכות "ושמחת בתגיל", אז די שמחה דארף זיין צוליב דעם יום-טוב,
 און נישט צוליב דעם וואס מ'בריינגט אריין די תבואה אין סוכה.

יח). זעט מען דאך אז עס קען זיין שמחה אפילו ווען מ'שניידט נישט די תבואה, נאך צוליב
 דעם וואס מ'איז מקריב קרבנות. און אויך **כפשטות** אין פסוק בא חג הסוכות "ושמחת
 בחגך", אז די שמחה דארף זיין צוליב דעם יום-טוב, און נישט צוליב דעם וואס מ'בריינגט
 אריין די תבואה אין סוכה.

כשבני ישראל שמעו את בשורת הגאולה ממשח - מצדם הגאולה כבר באה!

איך אפשר לומר שכבר מראש חודש ניסן החל להקרא החודש "חודש הגאולה", הרי התורה מעידה על המעמד ומצב אז ש"אין עבד אחד יכול לברוח ממצרים"? ● והענין: הבטחון והוודאות של בני"ק בקיום דבריו של הקב"ה בדיוק כפי שנתבשרו ע"י משה רבינו ה' בתוקף כל-כך עד שמצדם הענין כבר נפעל לגמרי ● תורת אמת דורשת ממנו שיהי' בשמחה של "חודש הגאולה" בדיוק כמו שכבר נגאל, וככל דרישות התורה דורשים ממנו שלא יעמיד פנים כאילו הוא שמח שמחה שאינה אמיתית ● אומרים ליהודי שעליו להתנהג בחירות אמיתית, בדיוק כמו שכבר נתבצעה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו ● משיחת י"א ניסן ה'תשל"ו - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

החדשים; "וכשבחר ביעקב ובניו" מכל האומות, "קבע בו ר"ח של גאולה" שנאמר "החודש הזה לכם"² - חודש ניסן; ואם-כן, ענין זה - "כשבחר ביעקב ובניו קבע בו ר"ח של גאולה", ו"החודש הזה לכם" - הרי נאמר עוד לפני מתן-תורה, כאשר בני ישראל עדיין היו במצרים.

(2) בא יב, ב.

א. נמצאים אנו בחודש ניסן, הנקרא "חודש הגאולה".

מתי החל חודש ניסן להיות "חודש הגאולה"? הנה כתוב במדרש¹ "כשבחר ביעקב ובניו קבע בו ר"ח של גאולה": הקב"ה ברא את העולם באופן כזה ש"קבע בו" - הוא ייסד בו סדרים שונים, וביניהם גם את ענין

(1) שמו"ר טו, יב.

היכן נצטוינו לשמוח בפסח?

בקשר חג הפסח הבעל"ט, הננו מביאים בזאת צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע מדבריו בהתוועדות ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשל"ג, כפי שפורסמו לאחר-מכן על גלי הרדיו (השיחה נדפסה (לפני הגהתה) בשיחות קודש תשל"ג ח"ב ע' 346 ואילך)

פענוח הקטעים בהם נוספו הגהות כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א (הודגשו):

. . וויבאלד אז בא שבועות ווערט דערמאנט שמחה גייט דאס אויך ארוף פסח, וועגן וועלכען דער פסוק רעדט פאר דעם.

שטעלט זיך אָבער די שאלה פאָרוואָס דאָרף דאָ שטיין צוויי מאָל שמחה, סיי באַ שבועות און סיי באַ סוכות, עס וואָלט געקאָנט שטיין שמחה באַ סוכות, און עס וואָלט אַרופגעגאָנגען אויך אויף ביידע פריער דערמאָנטע ימים טובים, פון פסח און שבועות.

איז אויף דעם דער תירוץ, וויילע פסח און שבועות - ולפרש"י בפרט זיינען ביידע פאָרבונדען מיט יציאת מצרים, ומספיק כשנא' באחד מהם שמחה סוכות אָבער איז דאָך וויילע בסוכות הושבתי את בני", דעריבער מוז שטיין באַ סוכות אַ ספעציעלער ציווי אויף שמחה.

און ווי רש"י איז מפורש אין פרשת שמות (ג, יב) אויף דעם פסוק ויאמר כי אהי' עמך גו' בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה - דבר גדול יש לי על הוצאת זו שהרי עתידים לקבל את התורה על ההר הזה לסוף שלשה חדשים שיצאו ממצרים, אז יציאת מצרים בפסח איז געווען בזכות פון קבלת התורה אין חג השבועות, זעט מען דאָך אז פסח און שבועות זיינען ביידע פאָרבונדען מיט יצי"מ, דעריבער איז דער ציווי אויף שמחה וואָס עס שטייט באַ שבועות גייט דאָס אויך אויף פסח, משא"כ סוכות.

. . על פי זה איז פאָרשטאָנדיק נאָך אַ שאלה, וואָס לכאורה וואָלט דער פסוק פון וזכרת כי עבד היית במצרים, געדאַרפט שטיין בשעת די תורה רעדט וועגן פסח עכ"פ - גם בחה"פ, אָבער לויט ווי ערלקערט איז עס פאָרשטאָנדיק, וויילע דער פסוק גייט אָרוף סיי אויף שבועות און סיי אויף פסח. ואואפ"ל שע"ד פש"מ - הכתובים ושמחת גו' וזכרת גו' באַ שבועות גייט דאָס אויך אויף פסח, ווי מיר געפינען אַ סאך מאָל אין די תורה אז אַ ענין האָט אַ שייכות נישט נאָר דאָרט וואו ער שטייט לפניו, נאָר אויך אלפני פניו.

. . נאָכמער: לדרך רש"י פשטות הכתובים קען מען גאָרנישט לערנען ווי דער ילקוט שמעוני, אז דער טעם פאָרוואָס באַ פסח שטייט נישט שמחה איז וויילע מ'קען נאָך נישט זיין שמח, וויילע מ'האָט נאָך נישט די תבואה בפנים, וואָרום אין אונזער סדרא שטייט (יב, ז) ביי ברענגען קרבנות, ואכלתם שם לפני ה' אלקיכם ושמחתם, וכמו"כ במ"ש (יב, יב, ז),

חובת לימוד עניני תורת החסידות גם לנשים

בקשר להמדובר (בהתעודות דשבת הגדול), שבמיוחד – ינצלו ימי חג הפסח להוספה בלימוד התורה – הוספה בכמות והוספה באיכות –

שייכות מיוחדת דלימוד התורה וחג הפסח [נוסף למה שנתבאר בשיחה הנ"ל], נרמזת גם כן בהשם פסח: פסח – פה סח¹, והרי שיחת ודיבור האדם² צריך להיות בדברי תורה³ – ובפרט בימי חול המועד שבהם החיוב הוא "לעסוק בתורה יומם ולילה ממש"⁴ כמשנ"ת בארוכה בשיחה הנ"ל.

ומזה עצמו שימים אלו נקראים בתורה⁵ "ימי הפסח" – פה סח – שמורה על ענין השיחה והדיבור בתורה – מובן שימים מסוגלים הם, ימים זכאים⁶ ביחוד ללימוד התורה, היינו שימים אלו נותנים כח וסיוע נוסף מלמעלה, שתהי' בזה הצלחה מיוחדת.

* * *

מכיון שנמצאים אנו בהזמן ד"ערב גאולה" ממש – ערב (וסמוך) ממש וגאולה ממש (אמיתית ושלימה) – הרי מובן שכל הנ"ל שייך גם לנשי ובנות ישראל⁷. והיינו שנוסף על זה שיש להן זכות ע"י שישתדלו שתבוא ההוספה האמורה בלימוד התורה של בעליהן ובניהן, זכות שאחז"ל עלי': "גדולה הבטחה כו' לנשים יותר מן האנשים"⁸, עליהן להוסיף בהלימוד שלהן עצמן, שהרי "גם הנשים חייבות ללמוד הלכות הצריכות להן"⁹

שבהלכות אלו נכלל, כמובן, לימוד עניני תורת החסידות – מכיון שלימוד זה שייך ומביא לידי מעשה – קיום ששת המצוות [שסימנם "שש ערי מקלט תהינה לכם"¹⁰] המנויות המוזכר בסוף ע' 27.

1) שהרי הכוונת ענין הפסח דרוש ג'. פע"ח שם. סי' אדה"ז או"ח רסקנ"ו.

2) ספרי דברים ו, ז וברש"י שם: שלא יהא עיקר דיבורך אלא במ עשם עיקר ואל תעשם טפל. אבל בהל' ת"ת לאדה"ז (פ"ג ה"ב): שלא יהא כל דיבורך אלא במ כלומר שתעשם עיקר ולא טפלה וע"כ חייב לעשות תורתו קבע ומלאכתו עראי כו'. ועייג"כ שם ה"ז. וי"ל דרש"י לשיטתו' ביומא (יט, ב) ד"ה ולא. אבל צ"ע כי כ"כ ג"כ אדה"ז בשו"ע שם (פ"ג, ה"ה) ובחאו"ח סקנ"ו סט"ז. ועכצ"ל דתרווייהו למדים מ"בם". ובכל אפן צ"ע: לכהנ"ל – למה רק בלימוד השני נלמד שעובר בעשה ואכ"מ.

3) להעיר שבקיום מ"ע דלספר ביצי"מ באם הוא בהגש"פ או כיו"ב – ה"ז ג"כ ת"ת: מקרא משנה כו' ושק"ט שלו בהם [משא"כ – תפלה ותחנונים דשו"ע או"ח סמ"ו].

4) הל' ת"ת שם ה"ה (לענין מי שמלאכתו נעשית ע"י אחרים – שמזה מובן שכ"ה גם בנוגע לחוה"מ, "חטאינו") מתבטל גם המסובב ("גלינו").

5) סיום אגרת המחבר ס' החינוך (הנזכר בפנים).

6) ומכיון שכל הענינים שבתורה הם בתכלית הדיוק, הרי מובן ששש מצוות אלו ושש ערי מקלט שייכות זל"ז גם מצד תוכנם: כמו שערי מקלט מצילות את החוטא, ועד אשר "עביד לי' מידי דתיהו לי' חיותא" (מכות י, א) – כ"ה גם בנוגע לשש מצוות אלו, אשר קיומן – כולל גם לימוד החלק בתורה (ולהעיר ממכות (שם) שדברי תורה בכלל – קולטין) המביא לקיומן – מציל מכל הענינים הבלתי רצויים, ומביא לגאולה האמיתית והשלימה, כי ע"י ביטול הסיבה ("חטאינו") מתבטל גם המסובב ("גלינו").

7) ראה שער היחוד והאמונה ספ"א.

8) ע"ד תענית כט, א.

9) להעיר מסוטה (יא, ב): בזכות נשים צדקניות כו'.

10) ברכות יז, א.

11) הל' ת"ת לאדה"ז ספ"א.

12) ראה שער היחוד והאמונה ספ"א.

13) ע"ד תענית כט, א.

14) להעיר מסוטה (יא, ב): בזכות נשים צדקניות כו'.

15) ברכות יז, א.

16) הל' ת"ת לאדה"ז ספ"א.

17) סיום אגרת המחבר ס' החינוך (הנזכר בפנים).

18) ומכיון שכל הענינים שבתורה הם בתכלית הדיוק, הרי מובן ששש מצוות אלו ושש ערי מקלט שייכות זל"ז גם מצד תוכנם: כמו שערי מקלט מצילות את החוטא, ועד אשר "עביד לי' מידי דתיהו לי' חיותא" (מכות י, א) – כ"ה גם בנוגע לשש מצוות אלו, אשר קיומן – כולל גם לימוד החלק בתורה (ולהעיר ממכות (שם) שדברי תורה בכלל – קולטין) המביא לקיומן – מציל מכל הענינים הבלתי רצויים, ומביא לגאולה האמיתית והשלימה, כי ע"י ביטול הסיבה ("חטאינו") מתבטל גם המסובב ("גלינו").

הזה"7 – היתה מצרים מדינה כזו שעבד אחד ויחיד לא יכול הי' לברוח משם –

ואם-כן, מתחזקת השאלה: איך אפשר לקרוא לזה "חודש הגאולה"?

ג. והביאור הוא:

בכזו גלות, כשמשנה רבינו מודיע (בר"ח ניסן) שהגאולה תבוא ויצאו מהגלות "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"⁸, כולם יחד בבת אחת, מארץ מצרים – אז נקרא החודש כולו "חודש הגאולה".

וכמ"ש בפסוק⁹, מיד כשבני ישראל שמעו בשורה זו – "ויעשו", כלומר, שהדבר כבר נעשה, ורש"י מבאר ומסביר שזה הי' בראש חודש.

ולכאורה מה הכוונה שהדבר כבר נעשה, הרי זה קרה רק בחמשה עשר בניסן?

אך הענין הוא, הבטחון והוודאות של בני"ק בקיום דבריו של הקב"ה בדיוק כפי שנתבשרו ע"י משה רבינו הי' בתוקף כל-כך עד שמצדם הענין כבר נפעל לגמרי, ולכן זה נכתב בתורה בתור "ויעשו", דהיינו, שזה כבר נפעל בר"ח ניסן.

ד. והנה ענין זה אינו סיפור לשם סיפור אלא תורה והוראה בעבודתינו:

ללא הבט על המעמד ומצב שאנו נמצאים בו היום, כיון שישנה הבטחה והודעה בתורה – תורה-שבכתב¹⁰ ותורה שבעל-פה¹¹ – "הבטיחה תורה ש(בודאי) ישראל עושים תשובה ומיד הן נגאלין", זאת-אומרת, שכאשר

7) בא יב, מא-נא.

8) בא י, ט.

9) בא יב, כח ובפרש"י.

10) נציבים ל, א-ג.

11) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

ב. נשאלת השאלה: גלות מצרים היתה הקשה ביותר מכל הגלויות, עד-כדי-כך שהתורה אומרת³: "כל המלכיות נקראו ע"ש מצרים ע"ש שהיו מצירות לישראל", כלומר, כשמוצאים באיזה מקום יהודי שיש לו קשיים ודברים בלתי רצויים, לא משנה מאיזה מלכות ומאיזה משטר הם נובעים, הרי זה מזכיר את הגלות הראשונה והכי קשה – גלות מצרים, כי "כל המלכיות נקראו ע"ש מצרים"; וא"כ כיצד אפשר לומר שעוד לפני הגאולה, כבר מראש חודש ניסן (שבו נאמר "החודש הזה לכם") החל להקרא החודש "חודש הגאולה", הרי התורה מעידה על המעמד ומצב אז ש"אין עבד אחד יכול לברוח ממצרים"⁴, כך היתה מיוסדת המדינה עם כל המשטר והסדר – שאפ"ו עבד אחד ויחיד לא יכול הי' לברוח משם, ואיך אפשר לומר שכבר מר"ח ניסן נהי' "חודש הגאולה"?

נוסף לכך, זה הי' עדיין בשעה שפרעה ושריו אמרו בצורה נחושה, שלא ישחררו את בני ישראל בשום אופן, וגם כשהגיע "בעשור לחודש"⁵ ונשארו – ארבעה ימים בלבד עד ליציאת מצרים, העמידו (פרעה ושריו) את חיייהם בסכנה, למרות שראו "למכה מצרים בבכוריהם"⁶ והמצרים וילדיהם דרשו מהם לשחרר את בני ישראל מהגלות לטובת פרעה ושריו, ועם-כל-זה הוא עמד בתוקפו שלא לשחרר את בני",

– וכמדובר לעיל, לא הי' זה קושי מדומה ("איינגערעדטע שטארקייט"), אלא התורה אומרת שעד לרגע היציאה דבני ישראל ממצרים – בחמשה עשר בניסן "בעצם היום

3) ב"ד פטז, ה.

4) מכילתא ופרש"י יתרו יח, ט.

5) בא יב, ג.

6) תהלים קלז, י.

בטחונן החזק של הנשים

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת ”יחי המלך”

ב”ה. ערב חג הפסח, ה’תשי”ב

ברוקלין.

ברכה ושלוש!

בבואנו ליום טוב דפסח שאנו הולכים לחוג בתוך כלל ישראל, הנני מאחל לכן חג כשר ושמח, חג פסח שמח באמת.

בודאי הנכן יודעות את המסופר במדרש, שיציאת בני ישראל ממצרים היתה בזכות נשים צדקניות שבאותו הדור.

אחת מצדקותיהן של הנשים התבטאה בזה, שללא הבט על כל הקשיים ועל חושך הגלות, ובפרט בעשרות השנים האחרונות, היתה להן תמיד בטחון חזק בהשם יתברך שאת הבטחתו על הגאולה, הוא – ברוך הוא – יקיים, ואף שהן לא ידעו מתי תבוא הגאולה, ומזמן לזמן נתחזקו גזירותיו של פרעה ונעשו קשות יותר, ובפרט הגזירה על ילדי ישראל, עד אפילו הגזירה הקשה דכל הבן הילוד היאורה תשליכוהו – אעפ”כ ציפיתן ותקוותן לא נחלשו, והן גם דאגו לגדל דור חדש, ללא התחשבות בגזירות, ולמרות שלא ידעו באיזו דרך ינצלו הילדים שנולדו וכיצד יתחמקו מגזירת פרעה דכל הבן הילוד היאורה תשליכוהו.

וע”י בטחון ותוקף אלו, לא להתחשב בשום דבר של הגיון אנושי, מכיון שהקב”ה הוא בעל-הבית של כל העולם ואף אחד לא יכול לעמוד כנגדו – הן הקימו דור שלם של עשרות ומאות אלפי ילדים, שילדים אלו היו הראשונים להכיר את השם יתברך בקריעת ים סוף, והם אלו שקיבלו אח”כ את התורה בהר סיני ו”החזיקו” (”אויפגעאלטען”) את עם ישראל.

מכל דבר שמובא בתורה עלינו ללמוד הוראה לכאו”א מבני ישראל, וכך גם בנוגע אלינו ואליכן – צריכים להתחזק בבטחון בהשם יתברך שרק הוא ברוך הוא בעל-הבית היחיד של העולם, ואף אחד לא יכול לעשות כלום נגדו, גם אם ב”טבע” לא מבחינים איך הוא, אך השם יתברך ימלא את שלו, שכל אלו הקשורים איתו – ברוך הוא – ע”י בטחונם בו וניהול אורח חיים של תורה ומצוות, הוא ימלא [את בקשותיהם] בכל הפרטים ובפרט בילדים – זרעא חייא וקיימא לאריכות ימים ושנים, וכשם שבמצרים, למרות שלא ראו לפני-כן שום דרך בדרך הטבע כיצד תתרחש הגאולה, הדבר לא החליש את בטחונם להוליד ולחנך ילדים, ושיהי’ לילדים אריכות ימים, כך צריכים לקוות שגם בזמננו, ע”י הבטחון החזק בהשם יתברך נזכה כולנו ג”כ לגאולה האמיתית והשלימה ע”י משיח צדקנו.

בברכת חג הפסח כשר ושמח ורוב נחת ובריאות לאורך ימים ושנים טובות. (תרגום חפשי מאגרות קדש ח”ה ע’ שיח-ט)

יהודים פונים (גיבן זיד א קער”) להקב”ה, הקב”ה בודאי מוציאם מיד מן הקצה אל הקצה, מהחושך כפול ומכופל של הגלות הכי קשה לגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי’ גלות – במילא, צריכה להיות אצל כל יהודי [בין בערינו, בין בזקנינו, בין בבנינו ובין בבנותינו] הוודאות בדיוק כמו שהדבר כבר נפעל בפועל.

אלא שצריכים לעבור עדיין מספר רגעים, כפי שהי’ ב”ימי צאתך מארץ מצרים”¹², אשר אז בישרו זאת בר”ח ניסן ובפועל רק בט”ו ביסין יצאו ”ביד רמה”¹³.

ה. נשאלת בכל-זאת השאלה: הרי צריכים לפעול זאת אצל יהודי שלא שמע בעצמו ממש רבינו, אלא מאמין באמונה שלימה שכל מה שכתוב בתושבע”פ הוא תורת אמת [וכ”ש מה שנאמר בתושב”כ עם הביאור בתושבע”פ], ואעפ”כ דורשת ממנו תורת אמת שיהי’ בשמחה של ”חודש הגאולה” בדיוק כמו שכבר נגאל, וככל דרישות התורה דורשים ממנו שלא יעמיד פנים (”מאכן אן אנשטעל”) כאילו הוא שמח שמחה שאינה אמיתית, אלא תורת אמת דורשת מיהודי דברים שיכול לבצעם בכל האמת.

ובמילים אחרות: בידענו שנמצאים בגלות, וביודענו בכל הוודאות שעוד לא היתה ה”אתחלתא דגאולה”, ואדרבה, הגלות בתוקף יותר מכפי שהי’, וכדוגמא המובאת לכך מחושך הלילה – שדוקא ברגעים האחרונים לפני שמפציע אור היום, מתחזק החושך יותר; ורואים זאת הרי גם מצד הטבע – שחושך הגלות בימים אלו האחרונים, כפול ומכופל – פי כמה בתוקף – מהחושך שהי’ בימים

ובשנים הקודמות, ואין כאן המקום להאריך בדבר הקשור בצער ובהלה,

מ”מ אומרים לו, שהיות והחל כבר ר”ח ניסן, עליו לדעת שזהו ”חודש הגאולה”. והיות שזה עתה ה’ שבת הגדול, אזי, בלשון אדמו”ר הזקן¹⁴ ”קבעוהו לדורות” – שהעמידו א”ז באופן של קביעות, באופן מוחלט – שבכל דור, כשמגיע שבת הגדול נהי’ ”נס גדול הי’ שם”, וזוהי הכנה (כפי שאדה”ז כותב שם¹⁵) לתחלת הגאולה דיציאת מצרים.

עאכו”כ שנשאר רק שלשה ימים לחג הפסח ועליו להתכונן לזמן חרותינו, אומרים ליהודי שהוא צריך להתנהג בחירות אמיתית, בדיוק כמו שכבר נתבצעה הגאולה האמיתית והשלימה ע”י משיח צדקנו.

ו. יחד עם זאת עליו לידע, שח”ו לקרוא למצב העכשווי ”גאולה”, אפי’ אם נמצא במדינה המאפשרת לו ללמוד תורה ולקיים מצוות, לחיות כיהודי ולהתנהג בכל עניניו בחופשיות מלאה, ולא מחלקת בינו לבין אינו יהודי [במקום שהמצב אמנם כזה] – עליו לדעת שגם שם נמצאים בגלות, וכל זמן שלא שבנו לארצנו הקדושה ע”י משיח צדקנו, ”ובנה מקדש במקומו”¹⁶, זו הגלות הכי עמוקה והכי קשה שרק יכולה להיות, אלא שבגלות גופא מקל עליו הקב”ה, כדי שיוכל לנצל את כל אפשרויותיו בכיוון הנכון, ועי”ז למהר את ביאת המשיח ואת האתחלתא דגאולה, ואח”כ את המשך הגאולה, עד לשלימות הגאולה האמיתית והשלימה.

שואל היהודי: כיצד יוכל לעשות את שני הדברים – לדעת ש”מפני חטאינו גלינו

14 שו”ע סי’ תל.

15 שם סעיף ב’.

16 רמב”ם הל’ מלכים פ”א ה”ד.

12 מיכה ז, טו.

13 בשלח יד, ח.

מארצנו¹⁷, ומאיך גיסא אומרים לו שכבר מר"ח ניסן, ועוד יותר משבת הגדול, צריך להיות אצלו "זמן חירותינו", וככל שקרבים לפסח ניתוסף אצלו ב"זמן חירותינו"¹⁸, ותובעים ממנו שירגיש באמת שזהו ענין של "גאולה"?

ז. והביאור בזה, כמדובר כמה פעמים (עכ"פ נחזור על הנקודה):

אמיתית ועיקר הענין של חירות אצל הבן-אדם תלוי בהרגשתו ובהנהגתו, ובמידה מאוד פעוטה תלוי גם בענינים חיצוניים, שהם התנאים והדברים שמסייבו – מחוצה לו.

[וביתר ביאור: יהודי יכול ה' להיות בארץ מצרים ולעבוד בעבודת פרך, אך אם יידע וירגיש – כאשר בא לביתו – שהבעה"ב היחיד עליה הוא הקב"ה, ומה שפרעה מלך מצרים יכול להכריחו לעבוד עבודת פרך, זה לא פרעה מלך מצרים מכריחו, אלא כאשר הקב"ה רוצה לנסות יהודי, הוא לוקח גרון, מקל או שוט, אבל זה רק כגרון ביד החוצב בו – הקב"ה בודק האם יעמוד בנסיון ויהי חזק ביהדותו – אזי הגלות אינה אמיתית!]

ולדוגמא: כאשר בן-אדם גורם לעצמו צער ומגביל את עצמו, רואים שאין זו הגבלה אמיתית, מאחר שהדבר תלוי בו – הוא בעצמו בחר להתאפק ולא לוותר לרצונו מאיזה סיבה שתהי', וכרגע הוא נעל את עצמו במקום זה ובעבודה זו, אך למרות זאת נשאר אדם חופשי משום שבכל רגע יכול לשנות את החלטתו ולילך לאן שרוצה ולעשות מה שרוצה, ואזי תהי' לו באמת ההרגשה שזו לא עבודת אלא חירות.

וכך גם בענינו: הרי ישנה הבטחה ד"היום

אם בקולו תשמעו¹⁹, והגמ' אומרת בסנהדרין²⁰ שזה תלוי ביהודי, כאשר יחליט להתחיל להתנהג באופן ד"בקולו תשמעו", ובלשון הרמב"ם¹¹ "ישראל עושים תשובה ומיד הן נגאלין!" ולכן אין זו גלות אמיתית אלא "תחפושת" של גלות ("א פארשטעלטער גלות"), שנועדה לנסות את בני ישראל ולראות שהם אינם נבהלים, ומחזיקים את עצמם בהקב"ה וביהדות, ואצלם נמצא המפתח כדי לבטל את כל הגלות (כבדוגמא הנ"ל).

ואפי' אם מאיזו סיבה שתהי' זה לא נפעל, אזי – כאמור לעיל – כאשר יהודי נמצא בגלות, הוא יודע שהנשמה מעולם לא הלכה לגלות והגלות אינה בעה"ב עלי', כלשון הידוע של הרבי נ"ע²¹, כלומר, שבעניני יהדות אין ביכולת הגלות לשנות כלום, מאחר ואלו דברים השייכים לנשמה (אלא שהיא פועלת זאת ע"י הגוף).

וכאשר עושים מהנשמה עיקר ומהגוף טפל²², מבין היהודי שהוא אכן נמצא בחירות, כיון שאצלו הראש הוא העיקר ולא הרגליים, ובראש הרי שולטת הנשמה וכן בלב שולטת הנשמה, במילא הם נמצאים בחירות משום שהנשמה מעולם לא הלכה לגלות.

ח. [. .] ובזה ישנה הוראה לכל יהודי:

אפי' כשנמצאים בגלות, ואפי' בחושך כפול ומכופל של הגלות, כאשר יהודי מחליט להתחיל להתכונן ל"זמן חירותינו", לחג הפסח כשר ושמח – אזי הקב"ה מסייע לו, והנסיגונות והקשיים פוחתים והולכים,

19) תהלים צה, ז.

20) צח, א.

21) לקו"ד ח"ד תרצב, א.

22) ראה תניא פל"ב.

ומה טוב שהלימוד יהי' (ברבים) בעשרה, כי, נוסף על המעלה ד"עשרה שיושבים ועוסקים בתורה שכינה שרוי' ביניהם"⁹, יש מעלה מיוחדת כשלומדים עניני משיח והגאולה ברבים בנוגע להתפעלות והשמחה ברגש הלב, שע"ז הולכת וגדלה ההשתוקקות והצפי' לביאת המשיח¹⁰.

ועוד ועיקר כפשוט – להוסיף בקיום המצוות בהידור, ובמיוחד בההידור במצות הצדקה (כללות כל המצוות¹¹) ש"מקרב את הגאולה"¹².

וכדאי ונכון לקשר ההוספה בצדקה עם ההוספה בתורה בעניני משיח והגאולה – עי"ז שההוספה לצדקה היא מתוך כוונה לקרב ולזרז את הגאולה, כיון שכוונה זו כשלעצמה היא חלק מלימוד התורה בעניני הגאולה – הלימוד (במחשבה – מזמן לזמן) דמאמר חז"ל "גדולה צדקה שמקרב את הגאולה"¹³.

ויה"ר שהחלטה בכה"ל תמהר ותזרז ותביא תיכף ומיד את התכלית והמכוון – התגלות וביאת המשיח בפועל ממש, תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ תודיע-מצורע, ו' אייר ה'תנש"א – מוגה)

12) ב"ב יו"ד, א.

9) אבות פ"ג מ"ו. וראה אגה"ק סכ"ג.

10) ולכן, גם אלה שרוצים ללמוד בעיון ושקו"ט (ועד לחדש חידושי תורה בעניני משיח וגאולה), מתוך מנוחה וישוב הדעת, ע"י הלימוד לעצמו או בחברותא – ישתדלו (מזמן לזמן) להשתתף גם בהלימוד בעשרה, כדי שיהי' אצלם גם המעלה שע"י הלימוד בעשרה (כבפנים).

11) ראה תניא פל"ז.

המשך מסוף עמוד 29:

באגרת המחבר (שלפני הקדמת) החינוך – להאמין בשם, שלא להאמין בזולתו, לייחדו, לאהבה אותו, ליראה אותו, שלא לתור אחר מחשבת הלב וראיית העינים – "שחיובן תמידי לא יפסק מעל האדם אפילו רגע בכל ימיו", שמצוות אלו הם באנשים ונשים בשוה.

ויהי רצון, שבקרב נראה בגלוי אשר "זפסח ה"¹¹ שתרגומו "זיחוס ה", – "זיחוס" מל' חמלה¹², שהקב"ה יחוס ברחמי המרובים על עמו ישראל בכלל ועל כאו"א מישראל בפרט

וכמ"ש במדרש תהלים מזמור שבעים "אמר הקב"ה . . . הבן יקיר לי אפרים גו"¹³, ובסיום כתוב זה - רחם ארחמנו נאם ה', שרחמי של הקב"ה יומשכו בגלוי בעולם הדיבור - נאם ה'¹³

ועד – כסיום הענין שם¹⁴ לגאולה ממש, למטה מעשרה טפחים, ובקרב ממש.

(משיחת י"א ניסן ה'תשל"א - לקו"ש ח"ז ע' 268 ואילך)

13) תו"א מקץ (לו, ד): וכך האדם ע"י עסקו בתורה

11) בא יב, כג.

כו' נתקיים בו וע"י כו' נאם ה'.

12) ראה גם רש"י שם. ובתיב"ע: ויגין.

14) ירמ' לא (יט. כב).

מה לעשות כדי לפעול ההתגלות

[. .] ביאור ה"דרך ישרה" להתגלות וביאת המשיח ע"י "מלכות שבתפארת" – בנוגע למעשה בפועל:

ובהקדמה – שכיון שמשיח צדקנו עומד לבוא תיכף ומיד, אבל עדיין לא בא בפועל, שלכן דרושה ההשתדלות האחרונה ("סוף לבושיו") של כאו"א מישראל להביא את המשיח, צריכה להיות הפעולה (לא ע"י מלכות בטהרתה, ענינו של מלך המשיח עצמו, אלא) ע"י "מלכות שבתפארת", כלומר, ענינו של המשיח (מלכות) כפי שהוא בתורה (תפארת), כאמור לעיל [. .] ש"ע"י התורה (ענינו של משיח בתור "דב") נמשכים ומתגלים האורות עליונים דהגאולה (ענינו של משיח בתור "מלך") באופן פנימי.

ובפשוטות: "תפארת" – הו"ע לימוד התורה, ו"מלכות שבתפארת" – הוא לימוד התורה בעניני מלך המשיח ובעניני הגאולה שנתבאר בריבוי מקומות¹,

– בתורה שבכתב (ובפרט "בדברי הנביאים . . שכל הספרים מלאים בדבר זה"²) ובתורה שבעל פה, בגמרא (ובפרט במסכת סנהדרין ובסוף מסכת סוטה³) ובמדרשים, וגם – ובמיוחד – בפנימיות התורה, החל מספר הזהר (ש"בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר כו' יפקון ב' מן גלותא ברחמים"⁴), ובפרט בתורת החסידות (שע"י הפצת המעיינות חוצה אתי מר דא מלאכא משיחא⁵) בתורת רבותינו נשיאינו, ובפרט בתורתו (מאמרים ולקוטי שיחות) של נשיא דורנו – מעין ודוגמא והכנה ללימוד תורתו של משיח, "תורה חדשה מאתי תצא"⁶, שילמד לכל העם פנימיות התורה (טעמי תורה), ידיעת אלוקות ("דע את אלוקי אביך"⁷), כפס"ד הרמב"ם⁸ ש"באותו הזמן . . יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כו" –

וההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה ("מלכות שבתפארת") היא ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש.

ועל של פועל באתי – ובודאי יעוררו ויפרסמו בכל מקום ומקום:

כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד – על כאו"א מישראל (האנשים – הן יושבי אוהל (ישכר) והן בעלי עסק (זבולון), וכן הנשים והטף, כל חד וחד לפום שיעורא דילי') להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה.

יהודי שני ויהודי עשירי, עד לאלפים ורבות של עשרות אלפי יהודים יחד, ומביאים את ה"ישראל נגאלין מיד" – החירות של כל העם היהודי מכל הענינים המבלבלים, כך שיוכלו לסיים בשלוח את הרגעים האחרונים בגלות, ולצאת לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה, לפי ההבטחה ש"בניסן עתידין להגאל"²³.

והקב"ה עוזר לו שלא רק יתכונן עבור עצמו, עבור בני ביתו או עבור משפחתו וכו', אלא שגם יעזור ליהודי שני להתכונן לחג הפסח כשר ושמח ע"י מעות חטים וכיו"ב, וכן בהפצת יהדות ע"י שמודיע ה' דיני הפסח בכל מקום שידו מגעת לאלו שעדיין לא יודעים, ושיתכוננו גם הם באופן כשר, שאזי הפסח הוא "כשר וגם) שמח".

ואז הוא יוצא לגמרי לחירות ברוחניות עוד בימי הגלות האחרונים, ולאחמ"כ מצטרפת חירותו הפרטית של האיש פרטי עם

(23) ר"ה יא, רע"א. שמו"ד פט"ו, יא.

מדור ה'דבר מלכות' מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו – לברכות עד בלי די

מדור "בזכות נשים צדקניות" מוקדש לע"נ האשה מרת רבקה בת הרה"ח ר' צבי ע"ה – נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני: הרה"ח ר' שמואל ש"י והרה"ח ר' יעקב ש"י שפריצער

מערכת "יחי המלך" מברכת את קהל הקוראים בתוך כלל ישראל בברכת: חג הפסח כשר ושמח, חירות אמיתית בגאולה האמיתית, בהתגלות "גואל אחרון" – כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לעיני בשר, תיכף ומיד ממ"ש הגליון הבא יצא לאור בעזרת השם לשבת קודש חול-המועד פסח הבעל"ט

הגלות.

(1) ונקל למוצאם – ע"י ספרי המפתחות (שרבו בדורנו זה) על סוד הא-ב, בערכים המתאימים: גאולה, משיח, וכיו"ב.
 (2) רמב"ם ה' מלכים פי"א ה"ב.
 (3) וע"פ האמור לעיל . . שהגאולה באה ע"י התגלות ענינו האמיתי של הגלות – יומתק שסימני הגאולה הם בסוף (סיום וגמר) מסכת סוטה הקשורה עם

(4) זח"ג קכד, ב – ברע"מ. הובא ונת' באגה"ק רסכ"ו.
 (5) אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו.
 (6) ישע"י נא, ד. ויק"ד פי"ג, ג.
 (7) דה"א כח, ט.
 (8) בסיום וחותם ספרו "משנה תורה".

לימוד מיוחד מקביעות שבת הגדול "בעשור לחודש הזה"

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

א. בקביעות שנה זו ניתוסף ענין מיוחד ב"שבת הגדול" – שהוא חל "בעשור לחודש", כשם שהי' בפעם הראשונה² (כמדובר בהתוועדות שלפנ"ז³) שחמשה עשר בניסן חל ביום חמישי, והשבת שלפני זה – שבה לקחו בני ישראל את השה ובה אירע הנס ד"למכה מצרים בכוריהם"⁴ – היתה "בעשור לחודש"^{4*}.

ויש ללמוד מכך הוראה, בקשר לכללות התוכן ד"שבת הגדול".

ב. והענין: על הפסוק "בעשור לחודש הזה" מקשה חסידות⁵ (בשם הזהר⁶): "בעשור בעשרה מיבעי לי, מאי בעשור?" שהרי בפשטות הכוונה ליום העשירי – והיו צריכים לכתוב את הלשון הרגיל בזה: "בעשירי לחודש הזה", שפירושו היום העשירי (וע"ד מ"ש "באחד לחודש"⁷ או "בחמשה עשר יום לחודש"⁸), ולא "בעשור" שפירושו שיום זה כולל את כל עשר הימים⁹.

ומבארים¹⁰, שביום זה – "בעשור לחודש הזה" – מאירים כל עשר הבחינות, השלימות דכל עשר הספירות דאצילות. ולכן כתוב "בעשור" כי הוא כולל את כל עשר הדרגות.

ג. וביאור הענין:

עשר ספירות דאצילות (שמאירות "בעשור לחודש הזה") – יש בהם שלימות ומעלה מיוחדת לגבי כל שאר הדרגות, הן לגבי הדרגות שלמטה מאצילות, ואפילו לגבי הדרגות שלמעלה מאצילות. כמובן ממה שאומרים שעשר הספירות דאצילות הם "עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר"¹¹.

מזה ששוללים ואומרים שהם "עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר" מובן, שישנה

בקאפיתל ק"ב עוד יותר מאשר כו"כ קאפיתלאך אחרים] – אעפ"כ בכחו של כאו"א מישראל שעבודתו תהי' באופן ד"לפני ה' ישפוך שיחו!"

ועד שפועלים גם על אוה"ע – כמ"ש "וייראו גוים את שם ה' גו", ו"בהקבץ עמים יחדיו וממלכות לעבוד את ה'", היינו שגם כאשר אוה"ע הם עדיין במעמד ומצב ד"ממלכות" (בזמן הגלות), נפעל כבר אצלם הענין ד"לעבוד את ה'" – בדוגמת הענין ד"אז אהפוך אל עמים שפה ברורה גו' לעבדו שכם אחד⁴⁵ – שיהי' לעת"ל, והרי בערב שבת (סיום זמן הגלות) צריכים לטעום מכל תבשילי השבת⁴⁶.

באופן ד"נראה בכבודו" – בראי' חושית

ובנוגע לבנ"י נפעל הענין ד"אתה תקום תרחם ציון גו", ו"כי בנה ה' ציון נראה בכבודו" ובאופן ד"נראה בכבודו" – בראי' חושית.

וכבר הי' לעולמים מעין זה בשעת מ"ת, שאז הי' הענין דראי' חושית כו', ועיקר הענין יהי' לעתיד לבוא, כמ"ש⁴⁷ "ולא יכנף עוד מוריק והיו עיניך רואות את מוריק"⁴⁸, ויהי' שמימי הגאולה י"ב וי"ג תמוז נרקוד לקראת הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ובאופן ד"מיד הן נגאלין"⁴⁹ – אע"פ שישנם הטוענים איך יתכן שהגאולה תבוא מיד, הרי נמצאים בחושך כפול ומכופל, והגאולה תבוא באופן ד"קיימא קיימא", כמבואר בירושלמי⁵⁰ וברמב"ן⁵¹ כו' – הנה ישנו פס"ד ברור ברמב"ם⁴⁹: "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה כו' ומיד הן נגאלין".

וכל זה נפעל ע"י הוספת עוד מצוה אחת, במעשה או בדיבור ואפילו במחשבה, שע"י מכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, ומביא תשועה והצלה⁵² – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, ושמחת עולם על ראשם.

(משיחת ש"פ פניחס, ט"ז תמוז ה'תשמ"א – בלתי מוגה)

45) צפני ג, ט. (49) הל' תשובה פ"ז, ה"ה.

46) שו"ע אדה"ז אור"ח סר"נ ס"ח. לקו"ש חט"ו ע' 50) ריש ברכות.

51) עה"פ בשהש"ר פ"ו י: "גאולתן של ישראל היא כאיילת השחר קמעא קמעא". וראה לקו"ש ח"ה ע' 282.

47) ישע"י ל, כ. 149) בהערה בארוכה, חט"ו ע' 491. ועוד.

48) ראה תניא פל"ו. 52) רמב"ם שם פ"ג ה"ה.

52) רמב"ם שם פ"ג ה"ה.

המדור מוקדש לזכות ר' שלמה בן מרים עטיל ליום הולדתו י"א ניסן – לאויש"ט שיזכה ל"שנת הצלחה" בגור' מתוך בריאות הנכונה ויקבל פני כ"ק אר"ש משיח צדקנו בפו"מ, "נאור!"

1) בא י, ג. 2) שבת פז, ב. שו"ע אדה"ז אור"ח סת"ל ס"א. 3) ש"פ שמיני – סה"ש תשמ"ו ח"ג ע' 1. 4) תהלים קלו, י. 4*) תוד"ה ואתו יום (שבת שם). שו"ע אדה"ז שם. 5) אוה"ת בא ע' רפב ואילך. וראה מאמר ד"ה ויאמר ג' החודש שנאמר בהתוועדות. 6) ח"ג רנ, א. ח"ב לט, סע"ב. מ, ב. 7) אמור כג, כד. ועוד. 8) שם, י. שם, לד (הובא בזהר שבה"ע הבאה). ועוד. 9) ראה מקדש מלך לזח"ג קב, ב. הובא באוה"ת שם. ושם ע' רסג. 10) ראה אוה"ת שם ע' רפב-ג. וראה מק"מ לזח"ג רנ, א (ע"פ טעות שם: רנ, ב). 11) ספר יצירה פ"א מ"ד.

ואע"פ שבמשך כל ימי חייו היתה עבודתו של נשיא הדור באופן ד"תפלה לעני גו' ולפני ה' ישפוך שיחו", אע"כ, מובן שכאשר אמירת קאפיטל זה היא בסדר קבוע, בכל יום ויום לאחר התפלה, הרי זה מורה על הדגשה נוספת ומיוחדת בענין זה גופא.

וע"ז מובן שעבודת כאו"א מישראל (ש"בתר רישא גופא אזיל") צריכה להיות באופן ד"לפני ה' ישפוך שיחו".

ט. ובנוגע לפועל – בפשטות:

יהודי לא צריך לרצות ענינים של הארות וגילויים כו', ועאכו"כ שלא צריך להיות מונח בענינים חומריים, כסף וזהב וכבוד המדומה וכל הבלי העולם³⁹, אלא כל רצונו צריך להיות – "לפני ה' ישפוך שיחו"!

והנה, כאשר מדברים עם יהודי, אפילו קל שבקלים, אודות הענין ד"לפני ה' ישפוך שיחו", הרי בודאי שזה פועל עליו. והביאור בה:

כאשר מדברים עמו אודות הענין דעוה"ב – טוען הוא ש"היום לעשותם מחר לקבל שכרם"⁴⁰, ולכן, אינו רוצה לחשוב אודות עניני עוה"ב!

וטענתו היא – שבנוגע לעניני עוה"ב אין לו השגה בלא-הכי, ולכן, יתעסק רק בעניני עוה"ז שבהם הוא מתענג וכו'.

ובקשר לעניני עוה"ב – ישנו מאמר המשנה⁴¹ "שוב יום אחד לפני מיתתך", וכאשר יתקרב זמן זה, הנה מאחר שנפשו האלקית היא למעלה ממדידה והגבלה, יוכל לעשות תשובה בשעתא חדא וברגעא חדא⁴²!

ואם הוא "למדן" – הרי הוא מביא ראי' מדברי הרמב"ם: הרמב"ם⁴³ כותב שמה שהתורה מבטיחה לאדם יעודים גשמיים (בתור שכר לקיום התומ"צ), הנה נוסף לזה שעי"ז מבטלים את הבלבולים וכו' כדי שיוכל לעבוד את ה' כדבעי⁴⁴, ישנו טעם נוסף: מאחר שהאדם אינו משיג עניני עוה"ב, לכן כאשר רוצים לפעול עליו שיקיים תומ"צ, עי"ז שמבטיחים לו שכר כו', צריכים להבטיח לו יעודים גשמיים.

וא"כ, יש לו ראי' מדברי הרמב"ם שאינו שייך להשיג עניני עוה"ב, אלא ענינים גשמיים! הנה כל זה אמור רק כאשר מדברים עמו אודות עניני עוה"ב כו', אבל כאשר מדברים עמו אודות הענין ד"לפני ה' ישפוך שיחו", בודאי שענין זה פועל עליו, כמדובר לעיל שעצם "לוקח" וקשור עם עצם!

יו"ד. וזוהי ההוראה בנוגע לפועל:

גם כאשר נמצאים בזמן הגלות, היינו, שהנשמה נמצאת בגוף, "משכא דחויא", ובעוה"ז הגשמי והחומרי, ובפרט בחושך כפול ומכופל דזמן הגלות [כפי שמתואר חושך הגלות

מציאות של "תשע" ו"אחד עשר"¹², כי אם לא – אין מקום לשלול זאת; כמו-כן מובן שהמציאות ד"תשע" ו"אחד עשר" היא מציאות בקדושה¹² – שהרי באצילות לא שייך לשלול ענין דהיפך הקדושה, מאחר ואין שם היפך הקדושה¹³;

ואם-כן, אע"פ שבקדושה ישנה מציאות של "תשע" שהיא למטה מבחי' עשר שבאצילות, וכן מציאות של "אחד עשר" שהיא למעלה מבחי' עשר שבאצילות – אומרים שבאצילות יש "עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר", כלומר, שהשלימות דאצילות מתבטאת דוקא בעשר ספירות לא פחות ולא יותר. וזוהי ישנה מעלה באצילות לגבי כל הדרגות האחרות, לא מיבעי לגבי בחי' תשע שלמטה מאצילות, אלא אפילו לגבי בחי' אחד עשר שלמעלה מאצילות.

תיכף יקימו רעש גדול באמת ('זועט מען דאך גלייך אויפהויבן דעם אמת'ן שטורעם') – היתכן לומר שלאצילות ישנה מעלה לגבי הדרגות שלמעלה מאצילות?!

אבל כך מובן בפשטות ממה שאומרים שבאצילות יש "עשר ולא אחד עשר", וכיון שכך, מובן שכן הוא גם ע"פ פנימיות הענינים.

בודאי ישנה גם מעלה בבחי' "אחד עשר" לגבי בחי' "עשר" שבאצילות; אבל כאשר עומדים "בעשור לחודש הזה", כשכל עשר הדרגות מאירות, "עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר", ולומדים אודות זה בתורה – מובן שצריכים לחשוב אז ולהיות מונחים לגמרי בהמעלה דבחי' עשר, וזוהי תכלית השלימות ותכלית העילוי באותו הזמן לגבי שאר כל הבחינות, גם לגבי המעלה דבחי' "אחד עשר" דקדושה (שלמעלה מאצילות), ועאכו"כ לגבי בחי' תשע.

עד ש"במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא"¹⁴ – כאשר חושבים על המעלה דבחי' עשר שבאצילות, אזי "שם הוא נמצא" – נמצאים באצילות, עם המעלה דבחי' עשר שבאצילות!

[. .] בשנה אחרת, כש"שבת הגדול" יוצא ביום אחר בחודש [לאחרי יו"ד ניסן (לדוגמא – בערב פסח, י"ד ניסן), או לפני י' ניסן] – יום זה הוא ה"שער" לכל הענינים, והקביעות אז היא תכלית השלימות. לדוגמא: כאשר "שבת הגדול" יוצא בערב פסח, יש לו מעלה (לגבי קביעותו ביו"ד ניסן) שהוא כולל בתוכו י"ד ימים של הכנות לפסח;

אבל לאידך גיסא, כאשר "שבת הגדול" יוצא "בעשור לחודש הזה", כשמאירים עשר הספירות דאצילות, הרי אז זו תכלית השלימות וה"שער" לכל הענינים.

ועוד ועיקר: קביעות זו ד"שבת הגדול" ("בעשור לחודש הזה") – היא אותה הקביעות שהיתה בשנה הראשונה (כשיצאו בני' ממצרים), שבענין שבקדושה פעם ראשונה איננה רק ראשונה בזמן, אלא גם ראשונה באיכות, בענין ובמעלה.

ד. ביאור העילוי דבחי' עשר שבאצילות ("עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר") לגבי

12) ראה מאמרי אדה"ה הנחות הר"פ ע' לד. ביאורה"ז שער מח פ"ג. לקו"ת במדבר ג, ג ואילך. ובכ"מ. להצ"צ (כרך א') ע' ערה. (כרך ב') ע' תתלג. (14) כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות סל"ח. וש"נ. 13) ראה ע"ח שער מג פ"א. וראה שם שער מז פ"ד.

39) ראה רמב"ם הל' מזוזה פ"ה ה"ד. 40) עירובין כב, א. 41) אבות פ"ב מ"י. 42) ראה זח"א קכט, סע"א. 43) בפי"מ סנהדרין פ' חלק. 44) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ט.

בחי' אחד עשר דקדושה שלמעלה מאצילות, יובן בהקדים החילוק בין בחי' עשר לבחי' אחד עשר:

עולם האצילות הוא השלימות של עולם (מדידה והגבלה) דקדושה – שלימות שמתבטאת בעשר הספירות דוקא – "עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר". ומצד הגילוי של עולם האצילות, מציאות העולם – כפי שהיא קיימת בעצם מצד בריאתו של הקב"ה – היא בעצם אלקות, עולם שכולו טוב וכולו קדושה¹⁵, ואין בו שום נתינת מקום לענין דהיפך הקדושה. בחינה זו האירה בגלוי בעוה"ז בתחלת הבריאה (קודם החטא), ושלימותה תהי' לעתיד לבוא, כאשר יראו שוב איך שהעולם הוא בעצם אלקות, טוב וקדושה בלבד.

וענינה בעבודה – עבודת הצדיקים, עבודה בטוב וקדושה עצמה, "תמידים כסדרם"¹⁵. אלא שאח"כ נוסף הענין דלעומת-זה ע"י חטא האדם, שע"ז ניתוספה בחי' אחד עשר (אחד יותר מעשר), שבח"ז מרמזת על בירור והפיכת הלעומת-זה (שמתבטא במספר אחד עשר¹⁶) שניתוסף ע"י חטא האדם (ולא כפי שהעולם הוא בעצם מצד בריאתו של הקב"ה בתחלת הבריאה).

וענינה בעבודה – עבודת התשובה. ולכן נקראת בחי' זו **אחד עשר** (אחד יותר מעשר) – כיון שבזה ניתוסף ענין חדש (לגבי בחי' עשר), סוג חדש של זכיות¹⁷ – "זדונות נעשו לו זכיות"¹⁸, שענין זה אינו נמצא בבחי' עשר המבטא רק את הזכיות שע"י התומ"צ אשר הם מלכתחילה קדושה.

ויש בזה מה שאין בזה, לאחד עשר יש מעלה על עשר, ולעשר יש מעלה על אחד עשר.

ביום זה מודגש איך שהעולם עומד בשלימותו – כפי שיהי' העולם בשלימות לעתיד לבוא!

ה. אך כאשר נמצאים "בעשור לחודש הזה", כשמאירות עשר הספירות דאצילות, ובפרט שזהו "בעשור לחודש" ניסן, שניסן ענינו עבודת הצדיקים¹⁹ – מורגשת אז דוקא המעלה והשלימות דבחי' עשר אפילו לגבי בחי' אחד עשר דקדושה – "עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר":

עשר מורה על העולם כפי שעומד בשלימותו – שהכל חודר בקדושה, ולגמרי אין מקום לענין של היפך הקדושה.

משא"כ בחי' אחד עשר נותנת מקום לענין של לעו"ז, אלא שאח"כ נפעל בירור והפיכה

ומצד גודל המעלה דמשנת ראב"י קב ונקי, שהלכה כמותו, הנה ענין זה נמשך ופועל גם למטה, כמובן ממרז"ל³² עה"פ³³ "הליכות עולם לו", אל תקרי הליכות אלא הלכות, שענין ההלכות פועל ונמשך ב"הליכות עולם".

[וכמובן בפשטות שההלכות שאמר ראב"י אינם רק בקשר לענינים השייכים לתומ"צ דוקא, אלא גם בקשר לעניני העולם].

ובדוגמת המבואר לעיל³⁴ שלאחרי העבודה ד"תפלה לעני גו' ולפני ה' ישפוך שיחו", נפעלת גם הפעולה בעולם בנוגע לעמי הארץ, כמ"ש בהמשך הקאפיטל "וייראו גוים את שם ה' וגו'", ו"בהקבץ עמים יחדיו וממלכות לעבוד את ה'".

ז. עפ"ז מובנת השייכות דקאפיטל ק"ב עם "ליובאוויטש" – שרבותינו נשיאינו היו בעיירה זו ק"ב שנים:

מספר ק"ב מורה על העבודה שמצד העצם, שזהו תוכן הענין ד"קב ונקי", שממעט את עצמו כו' בדוגמת הענין ד"נער ישראל" שאז העבודה היא מצד העצם, וכמפורש בהתחלת הקאפיטל – "תפלה לעני", שע"ז הנה "לפני ה' ישפוך שיחו", העבודה שמצד העצם (כנ"ל³⁵).

וביחד עם העבודה שמצד העצם – באה גם הפעולה בעולם עם עמי הארץ, כמ"ש בהמשך קאפיטל ק"ב "וייראו גוים את שם ה' וגו'", ו"בהקבץ עמים יחדיו וממלכות לעבוד את ה'".

ועד"ז בנוגע ל"ליובאוויטש" – שביחד עם הענינים העצמיים כו', הרי זה נמשך ופועל גם בעולם, בנוגע לעמי הארץ כו'³⁶ – בדוגמת קאפיטל ק"ב, שביחד עם הענין ד"לפני ה' ישפוך שיחו", ישנה גם הפעולה בעולם עם עמי הארץ, כמ"ש "וייראו גוים את שם ה' וגו'".

בכחו של כאו"א שעבודתו תהי' באופן ד"לפני ה' ישפוך שיחו!"

ח. ההוראה מכל האמור בנוגע לפועל:

בי"ב תמוז דשנה זו, מתחיל נשיא הדור ללמוד ולומר קאפיטל ק"ב שבתהלים, וענין זה נוגע לכל הדור, כי "בתר רישא גופא אזיל"³⁷,

וזמן האמירה הוא (ע"ד הרגיל) לאחרי התפלה – היינו, שלאחרי כל העילוויים שהיו קודם התפלה ובעת התפלה ולאחר התפלה, נוסף ענין נעלה יותר – "תפלה לעני גו' ולפני ה' ישפוך שיחו", בדוגמת מרז"ל³⁸ ערבים עלי דברי סופרים יותר מדברי תורה.

(36) ראה גם לעיל ס"א.

(37) עירובין מא, א.

(38) ראה ע"ז לה, א.

(32) מגילה כח, סע"ב.

(33) חבוקק ג, ו.

(34) סעיף ד.

(35) סעיף ג.

(17) ראה לקו"ש ח"ז ע' 186 ואילך. וש"נ.

(18) יומא פו, ב. ושם: נעשות.

(19) סה"מ תרכ"ו ע' נ. וראה אוה"ת בא ע' רנז ואילך.

(כרך ח') ע' ב'תתקטז ואילך. סה"מ תרנ"ד ע' קלח ואילך.

(15) ע"פ נוסח תפלת מוסף.

(16) תו"ב, סע"ב ואילך. ועם הגהות – אוה"ת

תולדות קנב, א. ואילך. בלק ע' תתקנח-ט. המשך

תער"ב ח"א פרי" ואילך. סה"מ תרנ"ד ע' סה ואילך.

תרפ"ו ע' קפ ואילך. תש"ב ע' 80 ואילך. ועוד.

ק"ב שנה, שזוהו המספר דקאפיטל ק"ב.

ולכאורה אינו מובן: מהי השייכות שבענין זה לתוכן השיחה – בכל המשך השיחה לא מוצאים לכאורה שייכות לענין זה?!

ואע"פ שאפשר לומר שמזכירים את מספר השנים שהיו רבותינו נשיאנו בלויבאוויטש, ע"פ הוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר שצריכים לספר כל סיפור בדיוק עם כל הפרטים וכו' [שהטעם בזה הוא – כדי שיוכלו לחיות מחדש את הסיפור, שזה נפעל דוקא עי"ז שמזכירים את כל פרטי הענינים שהיו בפעם הראשונה, ואז אפשר לחיות מחדש ענין זה], אעפ"כ, בודאי שישנו איזה רמז וכו' בזה שרבותינו נשיאנו היו בלויבאוויטש משך זמן דק"ב שנה!

"קב ונקי"

ו. והביאור בזה:

מבואר בספרי קבלה וחסידות²⁵ למאמר²⁶ "קטע יוצא בקב שלו". ועד"ז – "משנת ר' אליעזר בן יעקב קב ונקי"²⁷.

וידוע הביאור בענין "משנת ראב"י קב ונקי" – שאע"פ שאמר רק מעט הלכות, ק"ב הלכות²⁸,

[אע"פ שהאריך ימים, כפי שנתבאר בהתוועדות קודמת שהיות ולא מצינו שהיו שני תנאים שנקראו בשם ר' אליעזר בן יעקב, בהכרח לומר שראב"י האריך ימים, היינו שהי' בזמן שביהמ"ק הי' קיים, והאריך ימים עד הדור דתלמידי ר"ע, שלכן נמנה בין תלמידי ר' עקיבא, ולפי-ערך אריכות ימים כזו, הנה ק"ב הלכות הם מספר מועט בלבד],

הנה הלכותיו הם באופן ד"נקי", היינו, שהלכה כמותו²⁹.

והא בהא תליא: מאחר שראב"י הי' ממעט ומקטין את עצמו, שהשתדל שלא לומר ריבוי הלכות, אלא רק כאשר הי' מוכרח וכו' – הנה עי"ז זכה שמשנתו תהי' באופן ד"קב ונקי", שהלכה כמותו [וע"ד מרז"ל³⁰ עה"פ³¹ כי אתם המעט מכל העמים" – שממעטים את עצמם כו'].

וע"ד המדובר לעיל בנוגע למעלת הענין ד"תפלה לעני", שעיי"ז דוקא הרי הוא זוכה להגיע לדרגא ד"לפני ה' ישפוך שיחו", וכמעלת "נער ישראל", שמשום זה "ואוהבו" באהבה עצמית.

של הלעו"ז, אבל בינתיים היתה נתינת מקום ללעו"ז. ויתירה מזו: אפילו לאחר התשובה, הברור והפיכת הלעו"ז – נותר עדיין איזה רושם ממנו. כמובן מכך שיחד עם זה שעבודת הבעל תשובה צריכה להיות מתוך שמחה [במכ"ש מקיום שאר המצוות שצריכה להיות²⁰ בשמחה ובטוב לבב, עאכו"כ מצות התשובה המתקנת את כל המצוות²¹], צריך להיות אצלו גם רגש של מרירות²² [לא עצבות ח"ו²²].

אבל מצד בחי' עשר (אצילות) ישנה רק מציאות של טוב וקדושה – עבודת הצדיקים, שאינה מותירה מקום כלל לענין של היפך הקדושה – כפי שהי' בתחלת הבריאה (קודם החטא), שהעולם כולו הי' רק טוב וקדושה, כיון שאז האיר בגלוי בעוה"ז בחי' אצילות (בחי' עשר ולא אחד עשר).

והשלימות בזה תהי' לע"ל: "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ"²³, כשכל העולם יהי' רק טוב וקדושה (כמדובר לעיל²⁴ שהעבודה אז תהי' עליות בקדושה גופא) – עבודת הצדיקים.

[. ולפי זה מובן גודל העילוי ד"בעשור לחודש הזה", בחי' "עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר":

ביום זה מודגש איך שהעולם עומד בשלימותו – מעין המצב שהי' בתחלת הבריאה, ועוד יותר – כפי שהי' העולם בשלימות לעתיד לבוא!

העולם מוכן ומוכשר לגמרי לגאולה

ו. ע"פ הנ"ל מובן שהלימוד הכללי הנ"ל²⁵ משבת הגדול [שבה אירע הנס ד"למכה מצרים בבכוריהם", שענינו של נס זה – שהעולם מצ"ע נלחם בעניני העולם], השלימות דמציאות העולם, שמציאות העולם גופא מגלה את גדלות ה' – לימוד זה נמצא בהדגשה יתירה בקביעות "שבת הגדול" בשנה זו "בעשור לחודש הזה" (אותה הקביעות שהיתה בשנה הראשונה ביציאתם מצרים, כשאירע ה"נס גדול") – כאשר מאירות עשר הספירות דאצילות, שמגלות איך שפנימיות מציאות העולם כולה טוב וקדושה, ובבחי' זו אין ענין של היפך שמפריע לעבודת ה', אלא אדרבה – העולם מוכן לגמרי כדי לסייע לבני ישראל בעבודתם, וכפי שהדבר מתבטא בעולם עצמו, שנפעל "למכה מצרים בבכוריהם", שהעולם גופא (לא רק שאינו מהוה סתירה לאלקות, אלא אדרבה – הוא) מגלה אלקות (היפך הענין דכלות הנפש – שעוזבים את העולם מכיון שהוא מהוה סתירה לעבודתו),

ועוד יותר מזה – שהעולם מוכן ומוכשר לגמרי לגאולה האמיתית והשלימה, שבה יראו בגלוי איך שהעולם כולו טוב וקדושה.

20 רמב"ם הל' לולב ספ"ח.
21 ראה סהמ"צ להצ"צ מצות וידוי ותשובה. ובכ"מ.
22 תניא פל"א.
23 זכרי' יג, ב.
24 כנראה הכוונה לסוף השיחה שלפנ"ז בהתוועדות (סה"ש תשמ"ו ח"ג ע' 113).
25 בשיחה שלפנ"ז בהתוועדות (סה"ש תשמ"ו ח"ג ע' 96).

25 אוה"ת שה"ש ע' תשנא ואילך.
26 שבת סה, סע"ב.
27 עירובין סב, ב. יבמות מט, ב.
28 ראה חדא"ג מהרש"א לגיטין סז, א.
29 פרש"י ד"ה ונקי – יבמות שם.
30 חולין פט, א.
31 ואתחנן ז, ז.

וההוראה מכך היא (כנ"ל) – שבעמדנו בשבת הגדול "בעשור לחודש הזה", ישנה נתינת כח מיוחדת לעשות את העבודה בעולם ביתר שאת, מכיון שהעולם לא רק אינו מהוה שום סתירה לעבודתו, אלא אדרבה – העולם עוד מסייע לו בעבודתו.

ולכן אל לו ליהודי לנעול את עצמו בפני העולם ולעסוק רק בתורה ומצוות, אלא אדרבה – עליו לצאת ולעשות את העבודה בעולם, בידעו שהעולם כבר מוכן ועליו רק לגלות זאת בפועל.

היתכן לומר על בית המקדש – נגע צרעת?

מדוע נקרא משיח מצורע, וביהמ"ק – נגע צרעת?

ז. [.] ועפ"ז תובן גם השייכות לפרשת השבוע – פ' מצורע:

במדרש²⁶ מפרשים את פרשת נגע צרעת הבית על בית המקדש: "(ונתתי נגע צרעת) בבית ארץ אחוזתכם²⁷ – זה ביהמ"ק וכו'", עד ל"זנתן את הבית²⁸, וביתא²⁹ דנא סתרי" (חורבן ביהמ"ק), ומסיים: "יכול לעולם, ת"ל ולקחו אבנים אחרות³⁰, שנאמר³¹ . . הנני יסד בציון אבן וגו'".

שואלים על זה: היתכן לומר כך על בית המקדש (נגע צרעת)?

ויש לומר הביאור, שזהו על-דרך מ"ש בגמרא (במס' סנהדרין³²) על משיח צדקנו: "מאי סימני, יתיב ביני עניי סובלי חלאים", "מנוגעים, והוא נמי מנוגע, דכתיב³³ והוא מחולל מפשעינו, וכתיב³⁴ חליינו הוא נשא³⁵, ומשיח נקרא "מצורע" – "חיוורא (מצורע) דבי רבי שמו, שנאמר³⁴ אכן גו' חשבנוהו נגוע וגו'³⁶".

זאת אומרת, שמשח מצד עצמו, ועד"ז ביהמ"ק, כולו טוב וקדושה ואין לו שייכות לכל ענין הצרעת שבא רק "מפשעינו וגו'"; וכאשר יהודים עושים תשובה – תיכף ומיד באה הגאולה, כמבואר בגמרא שם³² שמשח "שרי חד ואסיר חד כו' דילמא מבעינא דלא איעכב", לכשיהי' "היום אם בקולו תשמעו"³⁷, "לא³⁸ עכבן (אפילו) כהרף עין"³⁹, ונעשית מיד "טהרת המצורע" – "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו"⁴⁰, עד לסיום הענין (הן בנוגע למצורע והן בנוגע לצרעת בית) – "וטהר"⁴¹ – ביאת משיח צדקנו ובנין ביהמ"ק השלישי

"ואוהב את יעקב"¹⁶, שזהו ענין הבחירה בעצם של בנ"י.

ולכן ישנו ענין הבחירה חפשית גם אצל בנ"י, כמובא בלקו"ת¹⁷ – מרמב"ם¹⁸ שעל-זה נאמר¹⁹ "הן האדם הי' כאחד ממנו", היינו, שגם אצל בנ"י ישנו הענין דבחירה חפשית, בדוגמת הבחירה חפשית שבעצמות.

והבחירה דבנ"י היא בעצמות ומהות, וכמ"ש הרמב"ם²⁰ שבפנימיות רצונו רוצה כאו"א מישראל לקיים רצון הבורא, שזהו מצד בחירת נש"י בעצמות ומהות והבחירה היא בעצמות ומהות דוקא, למעלה מכל הארות וגילויים, "לפני ה' ישפוך שיחו".

ד. והנה, תוכן הבקשה ד"לפני ה' ישפוך שיחו", קשורה עם "תפלה לעני" דוקא, והביאור בזה:

"תפלה לעני" מורה על העבודה הבאה מצד העצם, היינו, לא מצד כחות פנימיים וכו', מאחר שהוא "עני", אלא מצד העצם.

ומאחר שעבודתו היא מצד העצם, מובן שאינו חפץ בעניני הגילויים כו', אלא בעצמות ומהות, "לפני ה' ישפוך שיחו", כי עצם קשור ורוצה עצם.

ועד"ז בנוגע לבחירת העצמות בבנ"י – כמ"ש²¹ "כי נער ישראל ואוהבהו", שתיבת "כי" היא נתינת טעם, היינו, מאחר ש"נער ישראל" שזה מורה על עבודה שמצד העצם ולא מצד כחות פנימיים כלל כי הוא רק בבחי' נער, לכן "ואוהבהו", – אהבה עצמית.

ומאחר שהבקשה ד"תפלה לעני גו' ולפני ה' ישפוך שיחו" באה מצד העצם – הרי בודאי שבקשה זו מתקבלת ומתמלאת מאחר שזוהי בקשה שהחלק מן העצם מבקש מן העצם, וידוע מאמר הרס"ג²² העצם שכשאתה תופס בחלקו אתה תופס בכולו.

וזוהו סדר העבודה דקאפיטל ק"ב:

לכל לראש ישנו הענין ד"תפלה לעני גו' ולפני ה' ישפוך שיחו", שזוהי העבודה שמצד העצם, כנ"ל בארוכה. ואח"כ באה העבודה שפועל על עמי הארץ – וייראו גוים את שם ה' גו' הן בנוגע לעמי הארץ שבו, והן בנוגע לעמי הארץ (גוים) כפשוטם.

רבותינו נשיאנו היו בעיירה "ליובאוויטש" במשך ק"ב שנה

ה. עפ"ז מובן הקשר דקאפיטל ק"ב עם "ליובאוויטש" (כנ"ל²³):

מבואר בשיחת כ"ק מו"ח אדמו"ר²⁴ שרבותינו נשיאנו היו בעיירה "ליובאוויטש" במשך

(21) הושע יא, א.
(22) ראה כש"ט הוספות סקט"ז. ושי"נ.
(23) סעיף א.
(24) לקו"ד ח"א יח, סעי'ב ואילך.

(16) מלאכי א, ב.
(17) אמור לח, ב.
(18) הל' תשובה רפ"ה.
(19) בראשית ג, כב.
(20) ספ"ב מהל' גירושין.

(35) פרש"י סנהדרין שם.

(36) סנהדרין שם, ב ובפרש"י. עוד עד"ז ראה בסה"ש תנש"א ח"ב ע' 491 ואילך (חלקו הבאנו לקמן ע' 16).
(37) תהלים צה, ז.
(38) סנהדרין שם, א. ע"ד מ"ש ביציאת מצרים – מכילתא ובפרש"י בא יב, מא.
(39) ראה ענף יוסף לעין יעקב סנהדרין שם.
(40) פרשתנו שם, ב.
(41) שם, ט. כ. נג.

(26) ויק"ר ספי"ז.
(27) פרשתנו יד, לד.
(28) שם, מה.
(29) ע"פ עזרא ה, יב.
(30) פרשתנו שם, מב.
(31) ישעי' כח, טז.
(32) צח, א.
(33) ישעי' נג, ה.
(34) שם, ד.

וכמודגש גם בנוגע להלכה – שאדם קרוב אצל עצמו⁹, וכמ"ש¹⁰ "מבשרך לא תתעלם", היינו, אע"פ שצריך להיות הענין ד"עניים מרודים תביא בית כי תראה ערום וכיסיתו"¹¹, אבל אעפ"כ הנה "מבשרך לא תתעלם".

זאת אומרת, שהתחלת העבודה היא באופן שפועל בנוגע לגוי'שקייט שבו, "הגוי אשר בקרבך"¹², כמבואר בכ"מ דקאי על הגוף ונה"ב, ועד שהגוף נקרא "משכא דחויא"¹³ – ולכן, לכל לראש צריכים לפעול על הגוף ונה"ב את הענין ד"יראו גוים את שם ה' גו".

דהנה, עצם מציאותו של האיש הישראלי היא הנפש האלקית, וכפ"ד הרמב"ם¹⁴ שמצד הפנימיות והעצם רוצה כאו"א מישראל לקיים רצון הבורא – אלא שישנו "הגוי אשר בקרבך", וצריך לפעול בעבודתו שיהי' הענין ד"יראו גוים את שם ה'".

רצונו לראות את פני המלך

ג. והביאור בזה בעבודה בנפש האדם – שלכל לראש צריך להיות העבודה עם עצמו, ואח"כ העבודה עם עמי הארץ:

בתחילת קאפיטל ק"ב נאמר "תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו", וידועה תורת הבעש"ט בזה¹⁵ ע"פ "משל שהכריז המלך . . כל מי שיבקש דבר מן המלך ימלא לו בקשתו, ויש מי שביקש שררה וכבוד, ויש שביקש עושר כו' והי' שם חכם א' שאמר ששאלתו ומבוקשו שידבר המלך בעצמו עמו ג"פ ביום כו'". היינו, שלא יתפעל מהעושר והענינים החיצונים וכו' שבארמון המלך, אלא רצונו לראות את פני המלך ולדבר עמו – "לפני ה' ישפוך שיחו".

והיינו, שאינו חפץ בענינים של הארות וגילויים כו', אלא רצונו ומבוקשו להיות קשור עם העצם ממש – "לפני ה' ישפוך שיחו", לא רק שם הוי', אלא "לפני הוי'".

וענין זה קשור ובא כתוצאה מבחירת העצמות בבנ"י:

הבחירה שהקב"ה בחר בבנ"י, אינה מצד איזה סיבה וטעם, אלא מצד העצם דבנ"י. היינו, שהעצם דעצמות ומהות בחר בעצם דבנ"י.

דהנה, ענין הבחירה הוא למעלה מכחות פנימיים, ולמעלה גם מכחות מקיפים, רצון ותענוג (שהם למעלה ממדידה והגבלה) – כי אם הבחירה היא מצד התענוג שבדבר הנבחר, אין זו בחירה **חפשית**.

ועצמות ומהות בחר בעצם של בנ"י – היינו, אע"פ ש"הלא אח עשו ליעקב", אעפ"כ

(9) סנהדרין ט, סע"ב. 218. אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ו ע' ג. שם ע' עדי.

(10) ישע' נח, י. (13) תניא פל"א.

(11) שם, ז. (14) הל' גירושין ספ"ב.

(12) ראה שבת קה, ב. קובץ מכתבים לתהלים ע' (15) כש"ט סצ"ז.

שיעמוד אז בתכלית הטהרה והקדושה, באופן ד"לשכון כבוד בארצנו"⁴², באופן נצחי ומנוחה נצחית שאין אחרי' גלות (לא כבית שני שהי' בו חורבן, "נגע צרעת") – בחי' עשר.

וכאשר נמצאים "בעשור לחודש הזה" – מודגש אז איך שהעולם עומד במצב שכולו טוב וקדושה ואין שום מקום להיפך הקדושה, מעין ובדוגמת מצב העולם לע"ל, בביאת משיח צדקנו ובנין ביהמ"ק השלישי, כשיראו בגלוי ובתכלית השלימות איך שהעולם כולו טוב וקדושה.

ח. [43]. ההוראה בפשטות מכל הנ"ל:

בעמדנו בשבת הגדול, "בעשור לחודש הזה", פ' מצורע ובקשר עם פ' אחרי וכו' – צריך יהודי לדעת, שכל ענינים אלו מדגישים ונותנים כח שהעולם מצד עצמו מוכן ומוכשר לגאולה העתידה!

שבאמת כבר הי' לעולמים מעין זה בזמן יעקב אבינו:

כאשר יעקב נפגש עם עשו – אמר עשו ליעקב "נסעה ונלכה"⁴⁴, זאת-אומרת שעשו הבכור ("בכורי מצרים") הודיע שמצדו הוא מוכן לקיום היעוד⁴⁵ ד"ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו".

אבל בפועל יעקב אמר לו "הילדים רכים והצאן והבקר עלות עלי גו"⁴⁶, ולכן "אני אתנהלה לאטי גו' עד אשר אבוא אל אדוני שעירה"⁴⁷. כלומר, שגם יעקב מצד עצמו מוכן לגאולה, אך⁴⁸ עליו עוד להתחשב עם בירור הניצוצות בחלקו בעולם – "הילדים רכים וגו'".

ט. כיון שהתורה מספרת את זה, מובן שצריכה להיות מכך הוראה בעבודת האדם.

ובהקדים: מובן בפשטות שהתורה אינה מספרת את כל המאורעות שאירעו ליעקב אבינו⁴⁹ – יעקב הרי חי קמ"ז שנה⁵⁰, ובודאי עבד את הקב"ה כל ימיו, שהרי "האבות הן הן המרכבה"⁵¹, כמבואר בתניא⁵² ש"כל ימיהם לעולם לא הפסיקו אפי' שעה אחת מלקשר דעתם ונשמתם לרבון העולמים כו'"; אך כאשר יצרפו את כל הסיפורים שישנם בתורה אודות יעקב אבינו (הן בתושב"כ והן בתושבע"פ) – הם יתפסו משך זמן קצר בלבד, שלא בערך לגמרי לקמ"ז שנה שיעקב חי!

(42) תהלים פה, י – הקאפיטל שמתחילים למחרת ("יא ניסן תשמ"ז).

(43) בקטע שהושמט כאן נתבאר באריכות הקשר לפ' אחרי מות (שקוראים במנחה דשבת הגדול), שגם בה מודגשת נקודה הנ"ל – מעלת העבודה בעולם דוקא ולא באופן דכלות הנפש כפי שהי' אצל בני אחרון, וכן נתבאר השייכות לסיפור שאירע עם אדה"ז ור' אברהם המלאך באכילת "בייגל מיט פוטער" בכדי להמנע מכלות הנפש (הוזכר בתחילת ההתוועדות (סעיף ז)), ומחמת אריכות הדברים דילגנו עד להוראה שבסיום השיחה. המו"ל.

(44) וישלח לג, יב.

(45) עובדי' א, כא. וראה פרש"י עה"פ וישלח שם.

(46) וישלח שם, יג.

(47) שם, יד.

(48) ראה גם לקו"ש חכ"ה ע' 364 (וסה"ש תשמ"ז ח"א ע' 128).

(49) ראה גם שיחת ש"פ וישלח – סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 827 ואילך.

(50) ר"פ ויחי.

(51) ב"ר פמ"ז, ו. פפ"ב, ו.

(52) רפ"ד. וראה שם פכ"ג ופל"ט.

פרק ק"ב שייך במיוחד ל"ליובאוויטש"

א. בקאפיטל ק"ב¹ נאמר: "אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה כי בא מועד", וכן "כי בנה ה' ציון נראה בכבודו"².

ועד שפועלים גם בנוגע לאומות העולם – כמ"ש³ "ויראו גוים את שם ה' וכל מלכי הארץ את כבודך", וכן "בהקבץ עמים יחדיו וממלכות לעבוד את ה'"⁴.

היינו, תמורת זה שבעבר ה' הענין ד"רגשו גוים ולאומים יהגו גו' על ה' ועל משיחו⁵ – נפעל הענין ד"בהקבץ עמים יחדיו וממלכות לעבוד את ה'".

והנה, כללות קאפיטל ק"ב שייך במיוחד ל"ליובאוויטש"⁶:

השם "ליובאוויטש" הוא שם כללות התנועה, והחילוק בין השם "ליובאוויטש" להשם "חב"ד" הוא – שהענין דחב"ד קשור עם כחות הנפש, משא"כ "ליובאוויטש" קשור עם ענין המקום שבעולם, שזה מורה על הפעולה בעולם.

ויתירה מזו: מובא ברשימות בעל הגאולה⁷ ששם העיר "ליובאוויטש" הוא תרגום הענין דאהבה, כפי שזה בשפה הרוסית, לשון עמי הארץ, שזה מורה על הפעולה וההשפעה גם על עמי הארץ, כמודגש בקאפיטל ק"ב "ויראו גוים את שם ה' גו'", "בהקבץ עמים יחדיו וממלכות לעבוד את ה'".

והשם "ליובאוויטש" נקרא לא רק בפי עמי הארץ, אלא גם ע"י בני", גם אלו שמבינים אידיש, וכפי שרואים שרבותינו נשיאינו מדגישים את השם "ליובאוויטש" – הן בנוגע לגלינות שעליהם הם כותבים את מכתביהם (שבדאש הגליון מופיע השם "ליובאוויטש"), והן בנוגע להדפסת ספרי חסידות וכו', שבכל מקום מדגישים את השם "ליובאוויטש".

ועפ"ז מובנת השייכות דקאפיטל ק"ב ל"ליובאוויטש" – כי השם "ליובאוויטש" מורה על הפעולה וההשפעה בעולם, וענין זה מודגש בקאפיטל ק"ב.

ב. כאשר מדברים אודות הפעולה וההשפעה על עמי הארץ וכללות העולם – הרי בודאי שלכל לראש צריכה להיות הפעולה והשפעה בנוגע לבני", הן בנוגע להזולת והן בנוגע לעצמו, וכמאמר⁸ "טול קורה מבין עיניך".

1 פסוק יד.	5 שם ב, א-ב.
2 פסוק יז.	6 ראה גם לקמן ס"ז.
3 פסוק טז.	7 ספר הזכרונות ח"א ע' 17 ואילך.
4 פסוק כג.	8 ב"ב טו, א.

מוכרחים לומר שהתורה מספרת רק על ענינים שמהווים הוראה לכל בני" עד סוף כל הדורות ("מעשה אבות סימן לבנים"⁵³), וע"ד מ"ש על עניני נבואה⁵⁴ – ש"נבואה שהוצרכה לדורות (ללמוד תשובה או הוראה) נכתבה, נבואה שלא הוצרכה לדורות לא נכתבה".

ועפ"ז מתעוררת השאלה: מהי התועלת בסיפור הדברים שעשו אמר "נסעה ונלכה" ויעקב אמר "אני אתנהלה לאטי" – כאשר הדבר בין כך לא יצא לפועל!?

הסיבה היחידה מדוע תקועים עדיין בגלות...

יוד. והביאור בזה, ישנה כאן הוראה בנוגע לפועל:

יהודי צריך לדעת, שישנו חלק בעולם (עשו) שמצד עצמו הוא כבר מוכן לגאולה העתידה, ועד כדי כך, שהחלק בעולם (עשו) בא לבד ומכריז ומודיע ליהודי: "נסעה ונלכה" – בוא נלך כבר לגאולה!!

אלא שכעת נוסף עילוי לגבי זמנו של יעקב: בימינו אלו, לאחר כל הענינים של מעשינו ועבודתינו שפעלו במשך קרוב לאלפיים שנות גלות – בודאי אין עוד מקום למניעה (כבזמן יעקב) שעוד לא גמרו את בירור הניצוצות, "הילדים רכים והצאן והבקר עלות עלי", כיון שבודאי סיימו כבר את כל הבירורים⁵⁵.

ובמכ"ש מכך שכבר בזמן הש"ס אמרו⁵⁶ "כלו כל הקיציץ", ובהדגשה – "קיציץ" לשון רבים, זאת-אומרת, לא רק קץ אחד, כמ"ש בדניאל⁵⁷ "קץ הימין" (או "קץ הימים"⁵⁸), רק "קיציץ" לשון רבים, ובזה גופא – "כל הקיציץ"!

וכיון ש"כלו כל הקיציץ", מובן שבודאי ביררו כבר את כל ניצוצי הקדושה – כידוע הביאור של אדמו"ר האמצעי בשערי אורה⁵⁹ אודות ב' אופני הגאולה ד"בעתה"⁶⁰ ו"אחישנה"⁶⁰ – שבכל אחד מהם ישנה מעלה: המעלה ד"בעתה" שהיא תהי' לאחר שלימות כל הבירורים ולא ישארו שום ניצוצות שלא נתבררו⁶¹, כיון שאפי' ניצוצות אחדים הם גם ניצוצי קדושה ויש להתחשב בהם [כמודגש גם בפרשת השבוע⁶² – "וצוה הכהן ופנו את הבית גו' ולא יטמא כל אשר בבית", שהכוונה בזה ש"חסה התורה כו' על כלי חרס"⁶³, היא

(53 ראה לקו"ש ח"ה ע' 79 הערה 20. חט"ז ע' 76 וש"נ. וש"נ. ס' הליקוטים-דא"ח צ"צ ערך קץ הימין. וש"נ.)

(54 מגילה יד, א (ובפרש"י).)

(55 ראה "יחי המלך" תמא ע' 8-9 (תרגום חפשי משיחת ש"פ וישלח ה'תשמ"א (בלתי מוגה)): "עכשיו, ברגעים האחרונים בגלות, שהנה זה משיח צדקנו בא – אזי הילדים שפעם היו "רכים", עתה אינם "רכים", והם מחכים למשיח בתשוקה גדולה". וראה גם ב"יחי המלך" תז ע' 25 ואילך.)

(56 סנהדרין צז, ב.)

(57 בסופו.)

ב. אך היצר-הרע מתחיל להבהילו ואומר לו: מאחר ובין כך אינך שייך לעמוד במעמד ומצב המתאים לקבלת פני משיח צדקנו – לכל-הפחות אל תבלבל את שנתך! אל תחשוב על ענינים המבהילים ויהי' לך לילה שקט, אח"כ תקום עם ראש צלול ("א קלארע קאפ") וכאשר משיח יאמר לך "שלום עליכם", תוכל לענות לו – בראש צלול – "עליכם שלום!"

לשם מה אתה צריך להבהיל את עצמך שהיות ומשיח בא, צריכים "להתלבש" כמו שצריך, כלומר, שהלבושים – מחשבה דיבור ועאכו"כ מעשה – צריכים להיות באופן המתאים ליהודי שמשיח נותן לו "שלום עליכם" – הרי בין כך אינך שייך למעמד ומצב זה!...
ג. אומרים ליהודי ש"איני מבקש לפי כחי אלא לפי כחן"⁵, ומזה מובן שבכחו של כל יהודי להגיע למעמד ומצב זה.

ומוסיפים ואומרים לו, שבתור הקדמה לקבלת פני משיח צדקנו יהי' הענין ד"ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"⁶ – כפי שרש"י מספר⁷ לילד קטן הלומד חומש, שהקב"ה בעצמו בא ולוקח כל יהודי בידו; אבל הקב"ה רוצה שהיהודי יילך איתו אח"כ (ללא צורך למשוך ולגרור אותו).

ואומרים לו בפירוש ש"הקב"ה עוזרו"⁸, וכיון ש"הקב"ה עוזרו" אזי "מי יאמר לו מה תעשה"⁹!

ובפרט שלכל יהודי יש "חלק אלוהי ממעל ממש"¹⁰ – ועליו רק להסיר את האבק שנתקבץ ע"י ה"לב כסיל לשמאלו"¹¹, ואזי יתחיל ה"חלק אלוהי ממעל ממש" שלו להרעיש ("שטורעמען") ולעבוד, עד שיתאחד עם הקב"ה שאוסף ביחד כל יהודי "לאחד אחד".

וכאשר הוא מעמיד את עצמו במעמד ומצב, שמתחיל להתכונן לקבל פני משיח צדקנו כפי שצריך להיות – אזי כלל לא תופס מקום באיזה מעמד ומצב הי' ברגע שלפני זה, כיון ש"בשעתא חדא וברגעא חדא"¹² נפעל אצלו הענין ד"האר פניך ונושעה"¹³, וכפי שהמפרשים מבררים¹⁴ שזהו באופן ד"תשועת עולמים"¹⁵.

(משיחת אור לי"ג ניסן ה'תשמ"א – בלתי מוגה)

11) קהלת י, ב. וראה תניא רפ"ט.

12) ראה זח"א קכט, סע"א.

13) תהלים פ, כ – המזמור שהתחילו לאומרו בי"א

ניסן ש. ז. (תשמ"א).

14) ספורנו עה"פ תהלים פ, כ.

15) ל' הכתוב – ישע"י מה, יז.

5) במדב"ר פי"ב, ג.

6) ישע"י כז, יב.

7) עה"פ נצבים ל, ג.

8) קידושין ל, ב. סוכה נב, ריש ע"ב.

9) קהלת ח, ד.

10) תניא רפ"ב.

המדור מוקדש לע"ג האשה מרת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק

נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש – אחר חצות היום – ו' טבת ה'תשס"ב

יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורוננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה יתיב ומיד ממש

משום שהם כלים של יהודי ויש בהם ניצוץ קדושה⁶⁴]; ועד"ז ישנה מעלה ב"אחישה" – כפי שמבאר שם.

אך כאשר המצב הוא ש"כלו כל הקיציין", בודאי שאין אז שום חשד שנשארו ניצוצות אחדים (כפי שהי' בזמן יעקב), אלא בודאי כבר נמצאים לאחרי כל הבירורים – ובמילא העולם כולו מוכן לגאולה!

והסיבה היחידה מדוע תקועים עדיין בגלות היא... – מצד עקשנות!... יהודים מתעקשים, עקשנות של היפך הקדושה, ומאיזו סיבה שונה ומשונה לא רוצים לצעוק "עד מתי"...

עקשנות זו אינה מובנת כלל גם בשכל – כי אפי' אחד כזה שמשכנע את עצמו שטוב לו בגלות, הרי גם הוא מאמין שתמיד יכול להיות לו יותר טוב – במילא, בגלל זה לבד יש לך לצעוק "עד מתי" ושאתה רוצה את הגאולה, שאז יהי' לך יותר טוב! אעפ"כ – מתעקשים ולא רוצים לצעוק...

העולם מודיע ומכריז שהוא מוכן ללכת לגאולה

יא. ובנוגע לפועל – ישנה הוראה מהסיפור בתורה אודות עשו ויעקב, שהעולם עצמו מודיע ומכריז שהוא מוכן ללכת לגאולה האמיתית והשלימה.

והוראה זו עומדת בהדגשה ובגלוי בשבת הגדול, "בעשור לחודש הזה" (עם כל שאר מעלות הנ"ל שביום זה).

ובפשטות: שהיום ממש כל העולם מוכן לגאולה האמיתית והשלימה, ורק צריכים שהיהודי יגלה ויביא ("אראָפּרענגען") זאת בפועל!

ומה שישנה השאלה: הרי נותרו ד' ימים עד לזמן חירותנו (שבהם יש לעסוק בהכנות לקרבן פסח), שאלו הם ד' ימי הכנה וביקור [בנוגע לפסח מצרים⁶⁵, ומעין זה גם ישנו בפסח דורות – אע"פ שלקייחת השה בפסח דורות אינה צ"ל ד' ימים לפני שחיתתו⁶⁵] – הרי זו עבודה בפני עצמה; אבל בכל יום ויום בפני עצמו הרי "אחכה לו בכל יום שיבוא".

ועאכו"כ ביום סגולה כשבת הגדול – יכולה וצריכה כבר לבוא הגאולה בפועל ממש! (תרגום חפשי משיחת ש"פ מצורע, שבת הגדול, יו"ד ניסן ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

64) ראה כש"ט (הוצאת קה"ת) סרי"ח. צוואת 65) פסחים צו, א. מכללת בא יב, ו. ועוד. הריב"ש סק"ט. או"ת לה"מ קא, ד. ועוד.

אנן חסידים נעני' אבתרייהו בנוגע לרבותינו נשיאנו

[. .] ומודגש עוד יותר בשמו של משיח (הגואל) שנקרא בשם מצורע¹ – מצורע של בית רבי, ש"יתיב ביני' עניי סובלי חלאים", מנוגעים, והוא נמי מנוגע" – שמשח נמצא בעולם בזמן ומקום הגלות, ובמצב של גלות, שסובל תחלואי הגלות [כהמשך הגמרא² "אמר רב אי מן חייא הוא כגון רבינו הקדוש", "אם משיח מאותן שחיין עכשיו³ ודאי היינו רבינו הקדוש⁴, דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה⁵], ומצפה בקוצר רוח ובכליון עינים⁶ להתגלות (מההעלם בזמן ומצב הגלות), דמלך המשיח גואל את ישראל בגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי' גלות, כפס"ד הרמב"ם⁷ "יעמוד מלך מבית דוד וכו'".

(מתוך שיחת ש"פ תז"מ ה'תנש"א - מוגה)

כל חסיד מאמין באמונה שלימה שהרבי שבדורו הוא המשיח

תוכנו של השם "צמח צדק" – רומז למשיח צדקנו:

"צמח" – כידוע⁸ ששמו של משיח "צמח", וכפי שאומרים ב"הושענות" – "איש צמח שמו"; ו"צדק" – א' הסימנים דמשיח, כמ"ש בנבואת ישעיה' בנוגע למשיח צדקנו ("ויצא חוטר מגזע ישי ונצר משרשיו יפרה"⁹), שהנהגתו תהי' באופן ד"ושפט בצדק גו' והי' צדק

1) ראה אוה"ת נ"ך (ע' צג) שהטעם שמשח נקרא "חיוורא דבי רבי", הוא, לפי ש"בהרת עזה כשלג . . . (היא) הלעו"ז דענג העליון לבושי' כתלג חויר, וע"כ משיח שהוא גילוי פנימיות עונג העליון סובל הנגע בכדי שע"ז יומשך העונג כתלג חויר".

2) סנהדרין צח, ב.

3) וע"פ פס"ד הרמב"ם (הל' מלכים ספ"א) "זאם יימוד מלך מבית דוד כו" – היינו שהוא כבר מלך.

4) ושם (בהתחלת הסוגיא): "דבי רבי שילא אמרי שילה שמו, שנאמר עד כי יבוא שילה, דבי רבי ינאי אמרי ינון שמו (כמו ינאי, כל אחד הי' דורש אחר שמו*), שנאמר יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו, דבי רבי חנינה אמרי חנינה שמו, שנאמר אשר לא אתן לכם חנינה, ויש אומרים מנחם בן חזקיהו שמו, שנאמר כי

(* פרש"י שם. - ולהעיר מדיק לשון רש"י "כל אחד הי' דורש אחר שמו" (ולא שהתלמידים חידשו שמו כשם רבם).

(** כ"ה [בן חזקיהו] בדפוסים שלפנינו, ובירושלמי ואיכ"ר: "מנחם" סתם. - ולהעיר פרש"י מעתיק תיבת "מנחם", ומוסיף "בן חזקיהו" וכנראה שצ"ל בפרש"י "הי' בן חזקיהו", אלא שהבזוור ההצנע "תיקף והשמיט ידיו". ועצ"ע.

אזור מתניו¹⁰.

כלומר, בשם זה מתבטאת האמונה של החסידים, שכל חסיד מאמין באמונה שלימה שהרבי שבדורו – בדוגמת נשיא דורנו – הוא הוא המשיח¹¹, ואילו זכינו¹², הי' הדבר מתקיים באופן גלוי, בעיני בשר, משיח בגלוי¹³.

(משיחת ליל ה' דחג הסוכות ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

10) שם, ד-ה. 11) להעיר מסנהדרין צח, סע"ב ובפרש"י (ד"ה ינון שמו). 12) נת' בהמשך השיחה הכוונה בתיבות "אילו זכינו" (התוועדות תשמ"ז ח"א ע' 266 ס"א ואילך). עיי"ש. 13) להעיר משיחת ש"פ וירא ה'תשנ"ב (סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 95): "בימינו אלו נתבטלו כל המניעות והעיקובים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש!"

כשהולך לישון עליו להרדם באופן כזה שכשיתעורר בבוקר משנתו ויראה שמשח עומד אצלו בחדר...

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בנוגע למעשה בפועל:

הרי כל יהודי מאמין בביאת המשיח, ונמצא במעמד ומצב ד"אחכה לו בכל יום שיבוא¹. על יהודי לדעת, שלא מספיק להחליט בעצמו ש"אחכה לו", היינו, שמקוה ורוצה להתעורר מחר בבוקר משנתו ולראות שמשח נמצא כאן ("משיח איז דא"); הוא עומד אמנם במעמד ומצב טוב ("אחכה לו") – אבל זה לא מגיע עדיין לענין של מעשה בפועל, ו"המעשה הוא העיקר"².

ובנוגע למעשה בפועל:

יהודי צריך לדעת, שהיות והוא "מאמין באמונה שלימה (ובאמונה פשוטה) בביאת המשיח"¹, עד לאופן ד"אחכה לו בכל יום שיבוא" – אזי בשעת הליכתו לישון היום בלילה עליו להרדם באופן כזה, שכאשר יתעורר בבוקר משנתו ויראה שמשח (לא רק "עומד אחר כתלנו"³, אלא) עומד אצלו בחדר – ימצא אותו המשיח במעמד ומצב המתאים לקבלת פני משיח צדקנו!

זה לא ענין שמגיע באופן של מתנה, אלא צריך להעשות ע"י "מעשינו ועבודתינו"⁴.

1) עיקר הי"ב מה"ג עיקרים. 2) אבות פ"א מי"ז. 3) ל' הכתוב – שה"ש ב, ט. וראה "קול קורא" ב"הקריאה והקדושה" סיון תש"א. 4) תניא רפ"ז.